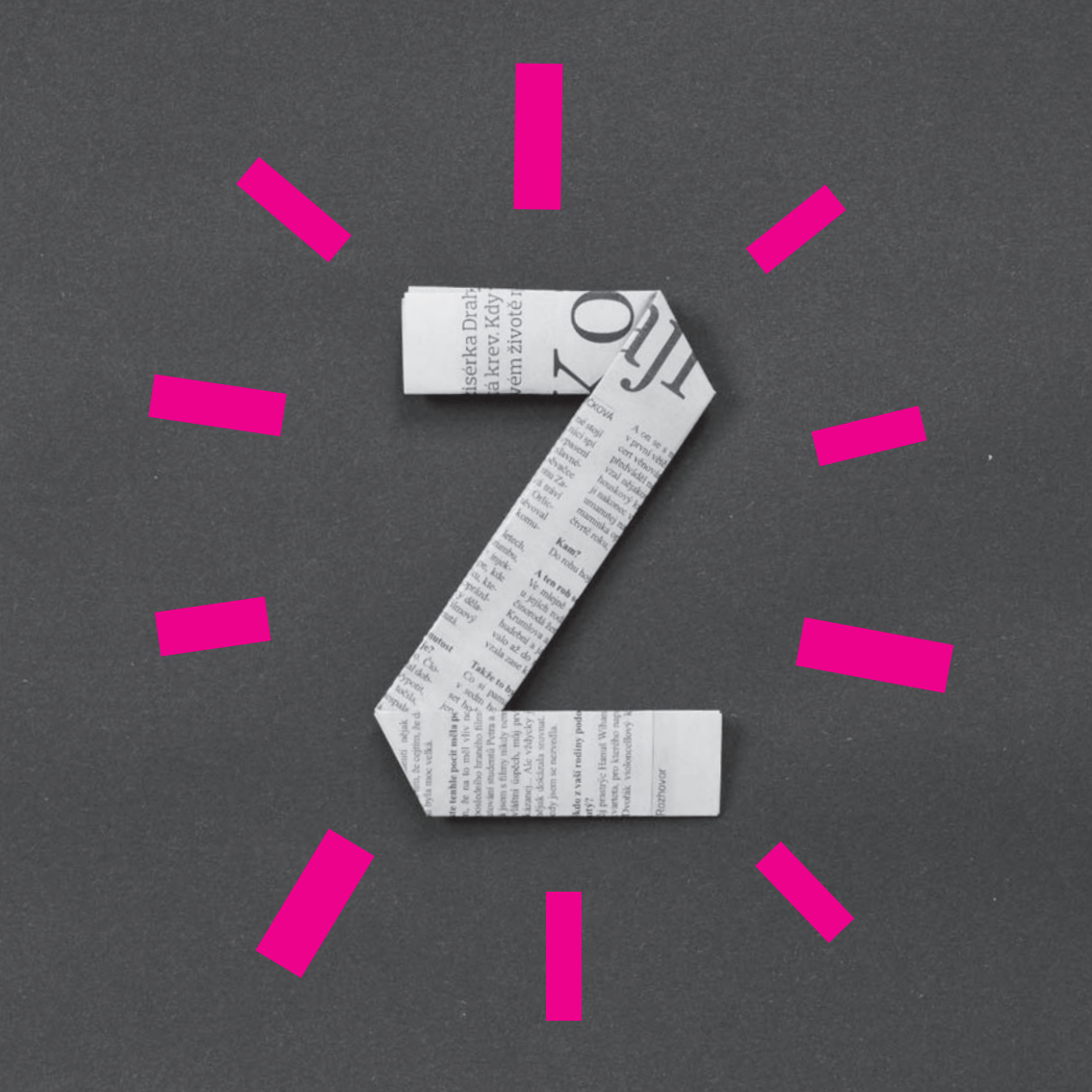

zarabook^{2013}

Literární Zarafest
13. ročník
Děčín 29.—31. srpna 2013

Bar Bodenbach a Růžová zahrada děčínského zámku
Pořadatel: Děčínsko-podmokelská vlastivědná společnost
Spolupráce: Zámek Děčín, p. o., Bar Bodenbach, Café Na cestě,
Literárně-kulturní časopis H_aluze, Vesta Support
Finanční podpora: Ministerstvo kultury České republiky, Statutární město Děčín
Design: Lab70
Kurátoři: Alice Prajzentová a Otto Chmelík
www.zarafest.cz

Zarabook 2013

Vydala Děčínsko-podmokelská vlastivědná společnost v Děčíně 2013
Redakce: Alice Prajzentová, Tomáš Čada, Otto Chmelík
Sazba a grafická úprava: Miloš Makovský
Tisk: Paper Jam, Milan Hodek

Obsah

/slovo úvodem/ — — — — — — — — — — — — — — — — 6

Bio Masha — — — — — — — — — — — — — — — — — 9
Tomáš Čada a SEW! — — — — — — — — — — — — — — — 11
Milan Děžinský — — — — — — — — — — — — — — — — 12
DJ Funkenstein — — — — — — — — — — — — — — — — 14
Sylva Fischerová — — — — — — — — — — — — — — — — 15
Daniel Hradecký — — — — — — — — — — — — — — — — 17
Petr Hruška — — — — — — — — — — — — — — — — — 19
Michal Hvorecký — — — — — — — — — — — — — — — — 21
Anica Jenski — — — — — — — — — — — — — — — — — 23
Vojtěch Kallai — — — — — — — — — — — — — — — — 24
Jan Kubíček — — — — — — — — — — — — — — — — — 25
Nauzea orchestra — — — — — — — — — — — — — — — — 26
Petr Pazdera Payne — — — — — — — — — — — — — — — 27
Josef Straka a projekt V mlze — — — — — — — — — — — — — 28
Ondřej Štindl — — — — — — — — — — — — — — — — 30
Vložte kočku — — — — — — — — — — — — — — — — 33
Výtvarná dílna — — — — — — — — — — — — — — — — 34
Eva Žižkovská — — — — — — — — — — — — — — — — 35

Vážení návštěvníci Literárního Zarafestu,

na úvod letošního Zarabooku si dovolíme malé shrnutí festivalové historie, protože po nastalé odmlce v jejich vydávání je co shrnovat a připomínat. Zarafest vznikl v roce 2001, jméno je odvozené od legendární, ale bohužel již neexistující děčínské taverny Zarabanda, která měla po roce 2000 klíčový význam pro literární dění v Děčíně. Festival iniciovali a také řadu ročníků organizovali děčínští literáti Radek Fridrich a Tomáš Řezníček. Oba básníci jsou, pokud se zrovna příležitostně na organizaci festivalu nepodílejí, jeho stálými mentory. Kromě otců zakladatelů je Zarafest spojen rovněž se spolkem Iniciativa pro děčínský zámek, který nese od roku 2013 jméno Děčínsko-podmokelská vlastivědná společnost. Společnost je po celou dobu pořádání Zarafestu garantem finančního zajištění a administrace festivalu.
Kromě spolupráce s Děčínsko-podmokelskou vlastivědnou společností je tradiční i místo konání. Od prvního ročníku si na festivalu můžete užít neopakovatelnou atmosféru barokní Růžové zahrady zámku Děčín, a to vždy během sobotního programu. Páteční večer zpravidla dvoudenního festivalu pak hostí některý z děčínských klubů. Od roku 2012 je tímto místem Bar Bodenbach v děčínské čtvrti Podmokly.
S ohledem na fakt, že třináct let není až zas tak málo, vystřídala se na pořádání festivalu celá řada lidí, kteří se podíleli na jeho dramaturgii. V letech 2006 a 2007 to byli např. Petr Špánek a J. H. Kalif. Dnes jsou kurátory Alice Prajzentová (od 2011) a Otto Chmelík (od 2007). Design plakátů a propagačních materiálů je od roku 2007 dílem Beth Helmling Tonder. V posledních letech je pro Zarafest a literární život v Děčíně důležité také propojení s okruhem kolem Literárně-kulturního časopisu H_aluze a aktuálně rovněž se streetartovým projektem Ukradená galerie.

Zarafest je literárním a kulturním setkáním sice komorním, ale již dávno přesahujícím region Děčína a severních Čech. Jeho hosty byla celá řada významných literátů a to nejen z českých zemí, ale i ze zahraničí.

Z českých hostů jmenujme například básníka Oscara Rybu, romanopisce Václava Kahudu a Emila Hakla, básníka a organizátora brněnského literárního dění Jaroslava Erika Friče či básnířky a spisovatelky Svatavu Antošovou a Sylvu Fischerovou. Zarafest též navštívili němečtí autoři Henner Kotte, Contanze John, Susann Popp, Norbert Weiß či polský Piotr Kepski. Nedílnou součástí festivalu jsou hudební vystoupení, která literární maratón koření. Mezi hudebníky se objevili například The Plastic People of the Universe, Monika Načeva a Justin Lavash, Už jsme doma, hudební experimentátoři Dva či ústecká Nauzea Orchestra.

Jak jsme již v úvodu zmínili, letošní Zarabook není novinkou. Navazujeme na léta 2008 a 2009, kdy byl u příležitosti festivalu vydán almanach s názvem Zarabook, resp. Zarabuch. Stejně jako v minulosti, přináší i tento sešit informace o vystupujících a v případě, že je to možné i ukázky z jejich tvorby. Jedná se tedy opět o jakýsi miniaturní almanach autorů Literárního Zarafestu 2013.

Přejeme příjemné čtení a pěkný festivalový víkend

Alice Prajzentová a *Otto Chmelík*

BAR BODENBACH

DĚČÍN- PODMOKLY

UL. PROKOPA HOLÉHO

Bio Masha

Bio je scénograf. Zajímá ji, jak souvisí to, jak člověk vypadá, chce vypadat, a jak si myslí, že ho vidí ostatní. Jestli to maj například ošklivé ženy těžší na trhu práce potažmo v životě a je-li popová zpěvačka v roli, když jde v teplácích vynést koš. V průběhu výzkumu vzniklo několik kapel, videoklipů, dvě desky, divadelní inscenace, literatura. Našli ji v slam poetry. S nejsoučasnější kapelou (Debbi Love, kteří zrovna natočili dvě desky, ale prodávaj teprv první, aby měli na vytlačení tý druhý) provádí periodicky živý rozhlasový pořad na radiu Street culture. Hraje sbor pašeráků v Eliadový knihovně (Čekání na Turka), kreslí knížku o oboupohlavníku a vyrábí pro děcka vetřelce.

http://bandzone.cz/debbilove ¶ http://urpop.cz/ ¶ http://bandzone.cz/diapsyche
http://chodskajunta.cekuj.net/index_.html

Chodskej rep

Ty městskej lyriku, co cákáš po zdech paneláků
krutoběsnou akrylovou mozaiku
pissmena tvýho jména a tvý crew
to brutální motto ti dycky ucpe trysku

posedéváš na Jiřéku na Ipéku na Míréku
usrkéváš z krabicéku
klokotéš vo válce v Iréku
hoď po nás třea třetím dílem Kameňéku
čekuj sled znaků na zdech škráblej na vratech svýho bbberéku

vidíš ten příběh, dochází ti dech?
V kathotech svědí tě zářez
zalez do boudy zkraťřetěz
pak nám pověz, žes
sežral vývar z cyankál

seš nirvánovej seriál
kabel položenej mimo kanál
zatni anál, chceme abys tůtu tužku strouhal
tak se sehni pro progresku
děcek sudetskejch dědků

až uvidíš náš chodskej kroj, tak se, kámo, boj, tak se, kámo, boj
až uvidíš náš chodskej kroj, tak se, kámo, boj, tak se, kámo, boj
a lešti si sekvoj

žereš cookies, sereš brownies, po ksichtě ti teče fialovej hnis
jakmile vyplázneš jazyk tlustě vobalenej pravdou
názorem, jak masovym koláčem položeným mezi kšitlem a prknem
seš tajnej agent KFC, král THC pro důchodce na koncertě AC/DC
Ing. hypertenze bez šance, kydance do tance, tlaky tahy suny kontrakce
hladce obrace
inkontinence z dekadence
tobě se chce a nám se nechce
komu zvoní v krku hranolka
a po nás
po nás majolka, tatarka, dábelka

Tomáš Čada + SEW!

Hudebně literární kamarádství spojující imaginativnost vysočinských kopců, šílenství severočeských hlušin a poetiku příměstských parků. Bývalí členové legendární polensko-jihlavské crew Proletáři všech zemí se spojili s hudebním vkusem barokního znalce a zuřivostí kvalifikované šičky z Modety. To vše doprovázeno memoáry kluka s kořeny v kopcích, srdcem u řeky a bydlištěm v podhradí. Celek veselý jak rodina na každonedělním pohřbu a řízný jak dobře vychlazený Ježek. Hudba k práci a čtení k poslechu.

Krajina III

Odrbané javory předměstského parku
Kde si čokli opakují zvedání levé zadní
Aby na chvíli byli zase psi Jsou něžné
jak muž plačící při sledování porna

Navečer zakoupené prezervativy chřastící
v pomočené kapse kalhot Jsou zbytečné
jak muž při sledování porna

Motavé kroky příliš pozdních příchodů Jsou trapné
jak muž

Žena doma tiše spí Krajina za okny ji ničím nevyrušuje

Milan Děžinský

Básník, narodil se v Kyjově. Vystudoval Pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem (obor bohemistika – anglistika), nyní pracuje jako učitel angličtiny na volné noze. Žije v Roudnici nad Labem. Je autorem několika básnických sbírek, za tu dosud poslední *Tajný život* (Host, 2012) byl nominován na Magnesii Literu 2013. Milan Děžinský patří k nejvýznamnějším osobnostem současné české poezie.

Káně

Odvezl jsem ho k jeho matce
a vracel se po D8.
V odstavném pruhu několik aut a za nimi
rozházené papíry jak hlemýždí stopa.
Myslel jsem na to, kolik věcí
se dá naučit: znovu mluvit, používat nohy
místo rukou, nechat si jako mlok
vrůst radost do těla,
tkáň ke tkáni, radostné zřetězení buněk.
Prázdná dálnice jak rukávem setřený stůl
signalizovala, že hojivý čas
zapíše drobnou, narůžovělou jizvu
do kalendáře paměti.
A pak — zahlédl jsem ji jen koutkem oka,
jako když někdo naznačí úder
a stín nebezpečně přeběhne
jak vyplašená srnka —
padající káně, rotuje, jak když letadlu
vypoví motor, a pak se zaboří
do blankytné modři dálnice
někde daleko za autem.
Představuji si ten do sebe zhroucený,
rozčepýřený zbytek na neústupném povrchu,

jako když ještě neuměla létat,
záblo ji v řídkém hnízdě
a ona sledovala tu modř nad sebou,
dravčí hlavu sveřepě vraženou
mezi dvě křídla, jejichž konce jak příslib
načechrával vánek…
Dívám se za sebe, jak se její ptačí tělo
chvějivě uklidňuje, vítr ji zas čechrá,
jak se pomalu rozpouští
jak spánek.

(báseň z knihy *Tajný život*)

DJ Funkestein Vlastním jménem Jan Civín, je DJ ze záliby a kavárník z povolání. Vymýšlí program, nalévá Bucanera, utahuje vodovodní kohoutky, píše roztodivné cedule a roztáčí empětrojky v ústeckém Café Max. Ve svých setech míchá starý i nový soul, funk, latino a další žánry. Kromě domovského Café Max je ho možné pravidelně slyšet v sousedním Experimentálním prostoru Mumie. Občas vyrazí hrát do Děčína (na Zarafest:) nebo do Prahy (na Czech Funk Meeting, do Domu čtení a do Šlechtovky). Kvůli pracovnímu zaneprázdnění se však mimo Ústí moc nedostane, a je rád, když najde čas alespoň na vytváření mixtapů (naposled pro pořad Grundfunk na radiu Wave).

http://www.mixcloud.com/john-lee-funkenstein/
http://www.mixcloud.com/Grundfunk/grundfunk-395-mixtape/
https://www.facebook.com/radiofunkenstein
http://www.cafemax.cz/

Foto autorky Karel Cudlín

Sylva Fischerová

Ačkoliv rodem z Prahy, mládí strávila v Olomouci. Původně studovala filosofii a fyziku na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy, nakonec absolvovala v oboru klasické filologie. Působí v Ústavu řeckých a latinských studií na FF UK. Vydala řadu básnických knih, poslední – *Mare* – v r. 2013. Je autorkou povídkových souborů *Zázrak* (2005) a *Pasáž* (2011), poté vydala prózu *Evropa je jako židle Thonet, Amerika je pravý úhel* (2012). Její verše byly přeloženy do řady jazyků, dva knižní básnické výbory vyšly ve Velké Británii. Píše také knihy pro děti (*Júla a Hmýza*, 2006; *Egbérie a Olténie*, 2011 CD z jejích básnických textů *Milostný slabiky* vydala Monika Načeva s Justinem Lavashem (2013).

Duše mléka, duše soli

Všecko to nechat odležet.
Svůj život nechat odležet,
až z něho zbyde
díra v skotským sýru.
Kus Skotska
ve Skotsku.

A co je smrt?
— Strašák, ze všech stran ji
zobracej a zkoumej,
podívej se,
že nekousá.

Rychlá voda, rychlá voda
ve Zlaté stoce v Třeboni.
Tu viděl otec
jako kluk, když běžel
pro mlíko babičce,
poté co děd

si vpálil kouli do hlavy.
Přetočené
pojetí cti —
Voda je rychlejší než ty
nestihneš ji
nestihneš to.
Všecko je rychlejší,
tvá minulost
tvá budoucnost
nestihneš ji,
nestihneš se,
utíkáš si
pro mlíko,
mlíko je rychlejší,
za chvíli poteče
ve Zlaté stoce
v Třeboni.

— Duše mléka není o nic
zajímavější, než je duše pepře.
Nestihneš ani duši mléka.
Nech to uležet.
Duši soli
pepře
svou duši, zkratku
svobody

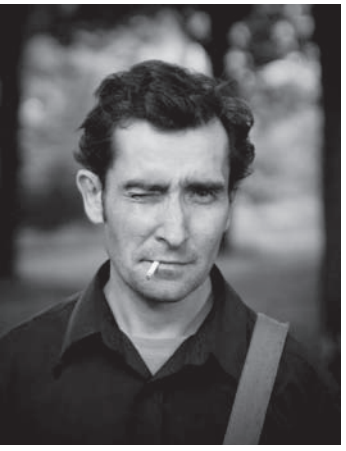

Daniel Hradecký

(* 1973 v Mostě) je severočeský básník. Vydal sbírky *Muž v průlomu* (2004) a *V cirkuse Calvaria* (2009), řadu básní publikoval též časopisecky (mj. Tvar, Aluze, Psí víno). Jeho nejnovější kniha s názvem 64 právě vychází v nakladatelství Perplex, a přes svůj lakonický, věcný, číselně odtažitý název je tento básnický triptych autorovou zatím nejosobněji pojatou sbírkou. Autorské čtení uvede šéfredaktor nakladatelství Perplex Dan Jedlička.

6

Protože jsi
vlastně omylem
uprchnul z pevnosti If,
protože už nechceš,
a za trest máš. Proto
není divu, že tvé ženy přicházejí,
útrpně na tebe zírají
a žádají vysvětlení,
jak je možné,
že skýtáš tak žalostný pohled
a odmítáš rozumnou řeč,
krom nejasného tvrzení,
že oči navrch hlavy
znamená
mít uši zalité voskem.

13

Když věc spěje ke konci,
každá horlivost je směšná,
snaha uspíšit děj zbytečná,
vždyť ve vzduchoprázdnu
všechno samospádem míří
k zemi se stejným zrychlením.

Jen ztratit musíš sám,
ztráty za tebe neudělá
ani ten milý nikdo.

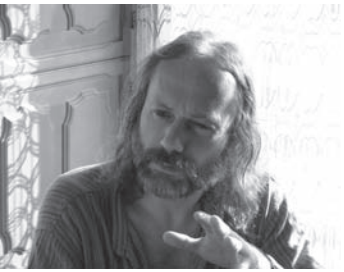

Petr Hruška Básník, vysokoškolský pedagog, vydal básnické sbírky *Obývací nepokoje* (1995), *Měsíce* (1998), *Vždycky se ty dveře zavíraly* (2002), *Zelený svetr* (2004), *Auta vjíždějí do lodí* (2007) a *Darmata* (2012). Zastoupen v domácích i zahraničních antologiích, verše přeloženy do angličtiny, francouzštiny, němčiny, slovinštiny, holandštiny či polštiny. Je členem redakční rady brněnského literárního časopisu Host a redaktorem ostravského literárního časopisu Obrácená strana měsíce. Jeho básně zhudebňuje originální a neuspořádané pěvecké seskupení Norská trojka. Žije v Ostravě.

Prsa

Nejprve uklidila celý pokoj.
Pak si umyla ruce.
Pak přinesla ty šaty na ramínku,
ty nahé nové šaty,
mírné jak řeka v září.
Už nevídám prsa své dcery.
Sune právě přes ně
první večerní šaty.
Čekám venku.
Mám možnost se rozhlédnout.
Visí tu společné fotky,
nadávka na vzkazu, obrázek anděla.
Stopy boje s němotou.
Za domy,
obrostlými lišejníkem satelitů,
vydřené jebací lesíky
se šutry starého sněhu
sežehlého sírou psí moči.
Červenomodrá odhodlanost
mateřské školky.

Budova magistrátu, ředitelství koncernu,
autopark.
Slyšet neustávající šelest
přesunovaných peněz.
Slyšet tlumenou řeč holportů,
aplausy
muzikálového dojetí.
Teď
do toho všeho
vstoupila z pokoje moje dcera,
ve večerních šatech
přes bílou záři,
kterou už nikdy neuvidím.

Foto autora Stanislav Jenis

Michal Hvorecký Vystudoval estetiku na UKF v Nitře. V roce 2004 absolvoval semestr na Univerzitě v Iowa City v USA. Pobýval také v Belgii, Rakousku, Německu a Maďarsku. Je autorem např. sbírky povídek *Silný pocit čistoty* či románů *Plyš* a *Eskorta*. Jeho zatím poslední kniha se jmenuje *Naum*. Žije v Bratislavě a má syna.

(Medailon je převzat z http://hvorecky.sk/autor-michal-hvorecky/.)

1. kapitola: Premena

Prvý deň s novými cestujúcimi považoval za zlomový. Martin sa v to ráno prerodil na svojho dvojníka a zbavil sa každej čiastky svojej predchádzajúcej osobnosti. Tento pozoruhodný divadelný ťah, psychologickú mágiu, za tri roky vypracoval – s pomocou firmy – takmer do dokonalosti. Letisko ako medzipriestor medzi dvoma svetmi sa na ten prechod ideálne hodilo.

Začal tým, že nasadil komerčný úsmev. Potom sa mu zmenil hlas, nervózna kadencia prejavu sa upravila do ľahkosti, aj roztržitosť v gestách zmizla, a nahradila ju ráznosť a presnosť naučená na kurzoch. Stal sa z neho celkom iný človek, jednoduchší, menej vzdelaný, s inými záujmami, ktorý takmer nečítal beletriu, miloval šport aj americkú rockovú hudbu, a najmä svoju fiktívnu snúbenicu a rodičov, ktorí odrazu opäť žili a vyslovoval s dokonalou intonáciou, ešte americkejšou ako americká. Používal len dĺžkové miery palec a míľa, o nafte hovoril v galónoch, o váhe v librách a teplotu udával vo Fahrenheitoch.

V širokých dverách sa objavili prví turisti. Martinovi sa pred očami vynoril obraz, ako keď na prázdne javisko divadla vystúpia herci a vdýchnu priestoru a času život. Rozpoznal ich okamžite a navyše mali mnohí – ako im telefonicky odporučili už doma – okolo krku menovky s neodmysliteľným logom cestovky. Dvojice dôchodcov na prvý pohľad prezrádzali svoj americký pôvod, iné sa snažili pôsobiť európskejšie, alebo aspoň tak, ako si európskosť predstavovali.

Starci a stareny kŕčovito zvierali vozíky dovysoka naložené ťažkou batožinou. Buď uplácali letiskových pomocníkov, pretože nevládali náklad tlačiť, alebo sa s ním horko-ťažko vliekli.
Prvý mužíček, ktorý k Martinovi dorazil, drobný Newyorčan Erwin Goldstucker, mal zbrázdenú tvár a na hlave úbohé chumáče vlasov. Zostarol tak, že skoro zmizol, ale niečo nehmatateľné mu dodávalo dôstojnosť. Pri chôdzi si pomáhal bielou slepeckou paličkou.

(Úryvek je z knihy *Dunaj v Amerike* a je převzat z http://hvorecky.sk/2010/05/18/dunaj-v-amerike-1-kapitola/, redakčně kráceno.)

foto Josef Plachý

Anica Jenski Žije poezií a dramatem. Věnuje se také poetry komiksu, volné kresbě a fotografii. Kromě scénářů (*Hledá se Andy W.*, 2010; *Až do mne vdechneš*, 2010; *Čekám na tebe, ale zas tak moc nepospíchám*, 2010) se věnuje i tvorbě komiksů (Mé levé prso, 2011, *Schrei nicht, du wirst nicht deshalb mehr sein*, 2012 – vyst. v galerii Šaufenstr, Vídeň, 2012). Spolu s Alicí Prajzentovou vytvořila scénář k připravovanému grafickému románu *Aiba* (kresba Eva Žižkovská). Vydala básnickou sbírku *Dnes půjdu za ženu* (H_aluze, 2009). Je autorkou divadelních her *Mé soukromé ticho* (finále Cen Alfréda Radoka za rok 2011), *Mlč, Jobe, mlč!*, kterou v režii Doda Gombára uvedlo pražské Švandovo divadlo (premiéra 19. 5. 2012) a *Neseš jí dítě*, která získala 3. místo v soutěži Dráma. Své texty i hlas představila v rámci experimentálního hudebně-poetického projektu Wittgenstein circle & Anica Jenski (ve spolupráci s Radkem Hendrychem).

www.anicajenski.blogspot.com

Vojtěch Tomáš David Kallai

Byl narozen z lásky svých rodičů jedenatřicátého září hned zkraje devadesátých let, v drobném maďarském městečku Luczgrosz. V útlém věku byl pohozen na Děčínsku na severu Čech. Zde se vyskytuje a bude se nalézat, dokud nebude odejit. Záhy v dětství seznal, že nejdůležitější je filosofie, a proto studuje práva na PF UK. A samozřejmě filosofii na FF UK. Má velikou slabost pro svou učitelku, na jejíž popud nechtěně vyhrál literární cenu Vladimíra Vokolka a při té příležitosti publikoval několik básní ve sborníku Vokolkovy ceny. Nyní mu vyšla prvotina *Žahour* v edici H_aluze.

Učitelka klavíru

Dvě malá *c*,
poněkud vzdálená pro jednu dlaň.

Snížené *e*, vklíženě, až kdesi pod pupíkem
trnoucí

g, úzké a hluboko,
tak na nejdelší prst...

Aby souzvuk v *moll* z hloubi
uspokojené učitelky...

Jan Kubíček Je vizionář, básník, performer a sémiotický terorista. Pochází ze Středního Povltaví. Je autorem básnické trilogie *Kapitalistické básně, Já, člověk* a *Stromy jdou do boje*. Kapitalistické básně vydal v nakladatelství Petr Štengl, druhé dvě v samizdatové edici Pískoviště. (Další info na www.jankubicek.webmium.com.)

Svoboda

Zuřivě toužil osvobodit se
za cenu života
za cenu smrti
za cenu všeho

Zmítal se
revoltoval
kázal

nebál se nepochopení
nebál se výsměchu
ani opovržení

Nakonec si rozbořil
všechny své zdi

Teď stojí nahý
uprostřed nicoty a stydí se

Ostatní ho rozpačitě sledují
ze svých domků

(báseň z knihy *Já, člověk*)

Nauzea Orchestra

(indie-electro-punk, Ústí nad Labem) Ústecká kapela Nauzea Orchestra je jako oživení v sále – v sále s venkovským bigbeatem a se stoly ulepenými od piva, bez otravné zvukovky, ve chvíli, kdy to nikdo nečekal. Vedle rychlopalných kytaristů, obarvených patkařů a vyšňořených harcovníků působí jako zjevení a posel z míst, kde slova jako indie, rock, electro apod. nejsou jen hrou na idoly z Pitchforku, ale normálním špinavým klubovým rokenrolem dneška, s vlastními handicapy i vlastními přednostmi. Klubové publikum to poznává snadno a rychle, opravdovost je to, co se dnes cení nejvíc. Vycházejí z divadelního prostředí – dva její členové pracují v ústeckém Činoherním studiu – a část repertoáru je postavena na hudbě napsané k divadelním hrám. Pět let existence, dvě desky – *Meisterstück Eins* (2009) a *The Dark Side Of The Raven* (2011), učebnice *Der die das*, černé brýle proti stowattovým žárovkám, zesilovač podložený starými čísly Živlu a v dodávce kazety s Primal Scream. (Jiří Imlauf)

http://bandzone.cz/nauzeaorchestra

Petr Pazdera Payne Toho času žije se svou rodinou v Olešnici na Moravě. Knižně vydal: *Nečekaný čekaný a jiné variace na staré biblické příběhy* (povídky, Cherm, Praha 1999), *Kol dějů* (povídky, Cherm, Praha 2001), *Zvěsti* (povídky, Cherm, Praha 2002), *Dramolety* (divadelní hry, Větrné mlýny, Brno 2002), *Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský?* (soubor kázání, Eman, Benešov 2002), *Lyonský omnibus* (novela, Cherm, Praha 2003), *Figury, figurace, figuranti a figuríny* (povídky, Medard, Praha 2005), *Cirkus Hippolyt* (pohádka, Cherm Medard, Praha 2005), *Slepicmo koňmo* (texty k obrazům Michala Machata, Železný Brod, 2007), *Maskovaná milost* (eseje o teologii a literatuře, Kalich, Praha 2009), *Pouti a pouta* (povídky, Theo, Pardubice 2011).

Mlčení

Mlčení křiklavých barev, mlčení krásných tvarů, mlčení ve výtahu, mlčení pod přísahou, mlčení posvátných znamení, mlčení pod nízkým stropem, mlčení starého sluhy Hanse, mlčení v ulici Za Puchárnou, mlčení mluvčích, mlčení znalců, mlčení tváře, mlčení masek, mlčení v mateřské řeči, mlčení v cizích jazycích, mlčení tolikerých slov, mlčení mumií, mlčení modelky, mlčení přívozníka, mlčení: jednou to pochopíte a dáte mi za pravdu, mlčení propagátorů mlčení, mlčení vlastního těla, mlčení bohů, mlčení sloupů, mlčení svědků, mlčení beze svědků, mlčení lazarů, mlčení jehňátek, mlčení bobříků, mlčení bobrů, mlčení Kirké, mlčení v metru, mlčení při odpolední kávě, mlčení u telefonního sluchátka, mlčení zásnubních deníků, mlčení světelných let, mlčení neznámých hostí, mlčení hlučných komunikací, mlčení nebožtíků, mlčení u pisoáru, mlčení mlčící většiny, mlčení oježených stolů po zavíračce, mlčení po tom všem, mlčení bankovních úředníků, mlčení zasloužilých autorů, mlčení starých matek, mlčení farářských potomků, mlčení zavináčů, mlčení když: mlčí mák, mlčení účastníků, mlčení záhady hlavolamu, mlčení plžů, mlčení zamlčeného podmětu, mlčení padajících listů, mlčení na konci autorského čtení.

Josef Straka a projekt V mlze

V rámci projektu V mlze vystupuje Josef Straka s různým počtem členů kapely Vložte kočku. Namátkou uveďme vystoupení. S celou kapelou: Rock Café Praha, listopad 2008 a září 2009, Klub Na rampě Jablonec nad Nisou, leden 2009, Klub DIOD Jihlava, říjen 2012. S jednotlivými členy: se sampleristou Kryštofem Kaplanem v liberecké galerii U Rytíře, březen 2009, s pianistou Tomášem Kubínem v baru Blaze Praha, prosinec 2012 a s houslistou Jiřím Konvalinkou na Večeru časopisu H_aluze v pražské kavárně V lese, září 2012. Josef Straka vydal v devadesátých letech dvě básnické sbírky *...a jiné časy a Proč*. Vyšly mu knihy básnických a krátkých prozaických textů: *Hotel Bristol*, *Město Mons*, *Kostel v mlze*. Nedávno dopsal knihu *Malé exily*, ze které již publikoval texty v několika časopisech: H_aluze, Tvar, Respekt, VLAK, UNI ad.

Cizí exily

zase se přistihnout že nikam nepatřit
tramvaj v industriálních pustinách už pomalu připouští tmu a sychravost
a komentáře pod čarami se zdají vzdálenější v ubohé trapnosti číchsi dokazování —
jsme asi zločinci, nebo aspoň někteří z nás
narušování, divné pohledy stranou
na rtech visicí nesouhlas
výstup na stanici Kablo
s krupicemi sněhu, které „přepadávají“ zátylek
čekání na jiný přípoj a pak ještě jeden
předtím procházky kolem jakýchsi vystajlovaných restaurací, které už dokonale přijaly hry na všelijaké atmosféry a podvečerní pohody —
starý chodník se zábradlím jakoby z protektorátních filmů, tráva jež se prodírá skrz asfalt
další autobus nakonec přijíždí
obkružování periferií Lidlů a Kauflandů unavených Unavených
za hřbitovem jejich očí tma

sjíždění kolem velkých budov zpronevěr
do tunelů mizejících čtvrtí
s hlučným smíchem nastupujících na dalších zastávkách
v cizích exilech si budovat paměť míst
projíždět křižovatkami pohledů z před dvaceti let a snažit se čehosi se přidržovat
než se to zas rozplyne v šedivých chichotajících se tmách

Ondřej Štindl

Novinář, literát a DJ. Studoval na Pedagogické fakultě UK, po listopadu 1989 byl u vzniku pirátského Rádia Stalin (Později Rádio 1), kde ještě v současnosti jednou za čtrnáct dní v sobotu odpoledne vysílá. Pracoval jako recenzent, komentátor a zpravodaj v agentuře ČTA, Lidových novinách, české sekci BBC, časopise Týden a dnes opět v Lidových novinách. Debutoval v Kritické příloze Revolver Revue. V roce 2010 měl premiéru film *Pouta* podle jeho scénáře, letos byl ve stejném realizačním týmu dokončen film Místa, který by měl mít premiéru příští rok. Dystopický příběh *Mondschein* je jeho prozaická prvotina.

PROLOG

Šmouhy na stěnách skladiště vypadaly v červeném světle západu jak stopy po krvavé bitce. Z muže u okna viděla jen siluetu, obláčky páry ve vzduchu nesly prchavý otisk jeho slov. Mluvil už dlouho, záleželo mu na tom, aby ho pochopila, přijala moudrost jeho verdiktu. Snažil se ho vyslovit co nejněžněji, za jeho hlasem stejně slyšela
závratně černé echo.

„Jednou mi sama dokážeš, že jsem měl pravdu. Až tě potkám a ty mě nepoznáš, protože už nebudu patřit do tvýho života. Nic z toho, co je teď, tam nebude patřit. Bude v něm akorát neposkvrněná přítomnost a ty v ní budeš šťastná. A já to uvidím. Bude to moje tichá satisfakce."

Byla příliš unavená na projevy vzdoru i souhlasu. Na konci jejího příběhu v ní zbylo jen vyčerpání, tupá bolest svalů, kloubů
a mysli. Stanou se jejím dědictvím, odkazem budoucnosti, který stejně nebude komu předat. Litery toho druhého poselství jí rozežíraly paži, bála se, aby je neprozradila krev na rukávu pracovní uniformy. Kdyby se dalo psát jenom žiletkou do vlastního masa, lidi by třeba líp vážili slova, napadlo ji. Škoda, že to nebude moci nikomu
povědět.

Zvětšující se skvrnu zakryla dlaní. Stejně by si jí nevšiml, na to byl až moc pohlcený proudem své řeči. Konečně ztichl. Slyšelaho vstávat, na rameni ucítila letmý dotek jeho ruky. Vůdce utěšuje malověrnou duši, v myšlenkách ale už je u svých velkých úkolů. Zavřel za sebou, slyšela otáčení klíče. Zůstala ve skladišti sama.

Obhlížela svoje dočasné vězení, pod vrstvou prachu v něm dožívaly nepotřebné věci. Obraz mrtvého prezidenta, atlas s mapami dávno zaniklých zemí, prázdná plechovka od ananasového kompotu. Někdo asi neměl sílu vyhodit tuhle připomínku časů, kdy ještě znali chuť exotického ovoce. Zlomené koště opřené o piano. Ta arogantní almara s ozvučnou deskou ji nenechávala na pokoji. Apelovala na zbytek její pomýlené víry v to, že věci se nedějí náhodou.
Vnucovala se jako příležitost k poslednímu sentimentálnímu gestu.

Její příběh si zaslouží takovou tečku, patetickou a pitomou jako všechno ostatní v něm. Usedla k nástroji a srovnala si záda, položila ruce na klávesnici, v konečcích prstů ucítila dotek slonoviny. Váhavě spustila, dávno nenaladěný klavír vydával duté a falešné tóny. I bez publika si připadala trapně, zmohla se jen na ten nejobehranější
kousek. Sonáta měsíčního svitu. Pilíř repertoáru slečen z lepších rodin, vždycky po ruce, když bylo potřeba navodit si opojné,
nezacílené toužení, podepřené jistotou teplé večeře. Symbol světa upjatých sedánků a romantických krajinek na zdi, taky do něj kdysi patřila.
„Generace po generaci stejná prorostlá flákota, stejný tóny,
stejný hry na to, jak nám usedá srdce. S tím je konec," řekl jí jednou v rozčilení a ona tehdy nevěděla, jak mu to vyvrátit. V tom nejdůležitějším
měl stejně pravdu. Skončilo to.

Tentokrát ale sonáta zněla jinak. V jejím zmučeném a neumělém provedení získávala novou sílu, přecházela jí do prstů. V místnosti ale nebyl

nikdo, kdo by té moci podlehl. Kromě ní. A ona podléhala, vzdala se. Dovolila hudbě, aby jí před oči stavěla obrazy, jež si dřív zapovídala vidět, protože se nechtěla zraňovat, chtěla přežít. Teď už ale nemělo smysl ten boj vést. Smířená před sebou nechala plynout pohyby, gesta, barvy a vůně, jež byla odsouzena za chvíli
ztratit.

Rozpačitý úsměv mladíka, který za zády schovává kytku. Prsty starého muže sevřené kolem jejího zápěstí. Zmuchlané prádlo na podlaze parádního pokoje. Světlo v oknech chalupy zapadané sněhem. Povadlou květinu na víku rakve. Křik chlapce, jenž přicházel na svět, aby v něm stavěl hrady z kostek barevného plastu, honil se za míčem a mluvil ze spaní. Aby se v něm ztratil, vydaný napospas hladovým psům a běsnícím lidem. Tahle vzpomínka iluzi smíření rozbila. Síla z jejích prstů vyprchala, piano jako by jí dalo elektrickou ránu a odhodilo ji na podlahu. Zůstala tam ležet neschopná pohybu. Ulevilo se jí, když uslyšela cvaknutí dveří.

Hlídka jí šetrně pomohla na nohy a odvedla ji pryč. Vyčítala si, že ji tam našli zhroucenou, že jim dovolila vidět ji takhle. Chodbou se snažila jít zpříma, když viděla muže v bílém plášti, stejně jí podklesla kolena, dala mu tím důvod ke studenému úsměvu. Nenáviděla se za to, za všechno, co nezvládla, v čem neuspěla. Alespoň tu sonátu měla dokončit. Tónů, jež zahrát stihla, bylo dost na to, aby jednou zbořily svět. To už se ale nikdy nedozvěděla Vyšlo na ni křeslo u okna. Přikurtovali ji a zafixovali hlavu.Přes špinavé sklo viděla jen houstnoucí tmu a kužely bílého světla reflektorů na strážní věži. Přejížděly po kmenech stromů za plotem jak předsunuté hlídky měsíce, netečného k touhám zapsaným do partitur. Nastupující noc pro něj připravovala nebe.

(Úryvek z knihy *Mondschein*)

foto Andrea Petrovičová

Vložte kočku Jsou čtyři lidé obsluhující elektrohousle, bicí bubny, vesmírnou stanici s hlasem a pianino. V březnu 2012 vydali *TáTu*, první dlouhé album, které sklidilo několik téměř nadšených recenzí a nominaci na Anděla v kategorii elektronická hudba. *TáTu* si v prvním roce od vydání stáhla bezmála tisícovka lidí. Ve světě je i 111 chlupatých flashek s *TáTou* a s bonusy v podobě všech předchozích nahrávek a video záznamu Landmine Alert Live Sessions 2011 ze střechy někde na Národní třídě. Vložte kočku právě pracují na dvou nových albech, která budou znamenat posun. První bude o lásce (smrti), nahrávání připadlo na září 2013, práce bude hotová koncem října. Druhé bude o smrti (životě) a jeho podoba se právě formuje. Kapela v červenci 2013 vyrobila soundtrack k němému filmu Deník ztracené, který naživo představila na *LFŠ 2013* v Uherském Hradišti (recenze fmzine). VK (Cyril Kaplan, Kryštof Kaplan, Jiří Konvalinka, Tomáš Kubín) mají za sebou pět let existence, kolem sto padesáti koncertů (kdo by počítal) od Bělehradu po Vrchlabí, od Kopřivnice po Nepomuk, hudbu ke čtyřem divadelním představením a jeden krátký film.

http://bandzone.cz/vloztekocku/

Alena Wegerová

Výtvarná pedagožka, účastnila se mnoha výstav např. v Mělníku či v Kulturním centru v Řehlovicích, realizátorka nejen výtvarných projektů pro společnost Člověk v tísni. V současné době žije v obci Evaň na severu Čech.

Účast na výstavách

2009 Poslední jednorožec, Galerie Ve věži, Mělník

2008 Prezentace, Kulturní centrum Řehlovice ¶ Neonácek, chcete ho? U Vlka, ÚnL. ¶ Memorial p. Proška, klub Ulita, ÚnL.

2006 Stará škola, galerie Na Chodbě PF UJEP, ÚnL. ¶ Létající přízraky, Miny Galerie ¶ Experiment, Miny galerie, ÚnL.

2005 Hry s portréty, Muzeum města ÚnL. ¶ Hlasatelé, Činoherní studio, ÚnL. ¶ Společný prostor – Gemeinsamer raum, kostel Sv. Vojtěcha, ÚnL.

Jana Hradecká

Grafička, v současné době pracuje v Archivu výtvarného umění v Praze. Ve své práci se zabývá videem, fotografií, instalacemi, zajímá se o témata směřující k sledování okrajových společenských jevů např. kutilství nebo oblast pověr a tzv. lidové moudrosti. Žije v Praze

Účast na výstavách

Skupinové

2013 Křehké setkání, Galerie Bernarda Bolzana, Těchobuz ¶ Žádná podívaná, Galerie K4, Praha ¶ Inkubátor Předlice, Ústí nad Labem

Ateliérové

2013 FAVU, Brno

2012 vodní hrad Budyně nad Ohří ¶ Kulturní centrum Vratislavice 101010, Liberec

2010 konvikt UCUP, Olomouc

2009 Via Lucis, kostel Zvestování panny Marie Litoměřice

Eva Žižkovská V době studia na Katedře výtvarné kultury UJEP v Ústí nad Labem (2005–2012) vytvářela především prostorové objekty a rozsáhlejší instalace, v současné době se uchyluje z mnoha důvodů k čím dál tím menším artefaktům, které mají spíš povahu obrazu a které čím dál tím častěji podléhají digitalizaci a hmotně se uskutečňují občasně. Myšlenkový prostor zkomprimovaný do plochy obrazu je ve výsledku hladovějící socha, která hledá čas a místo jinde, a to ve vyprávění, v básni, v komiksu. Středem seberealizace je její vlastní hudební tvorba v duu Deši.

UKRADENÁ GALERIE je experimentální projekt, který se zrodil v květnu 2010 v Českém Krumlově. V dlouhodobě opuštěných městských vitrínkách se konají týdenní outdoorové výstavy. Ve stanovený den pravidelně probíhá pouliční vernisáž. Jedním z cílů UKG je vytvořit galerijní síť, díky níž by díla i výtvarníci mohli volně putovat mezi jednotlivými městy, kde vzniknou dceřiné vývěsky-galerie. UKG se dosud rozšířila do měst Český Krumlov, Praha, Děčín-Podmokly, Banská Štiavnica, Lisabon, Linec, Drážďany, Písek a Telč.

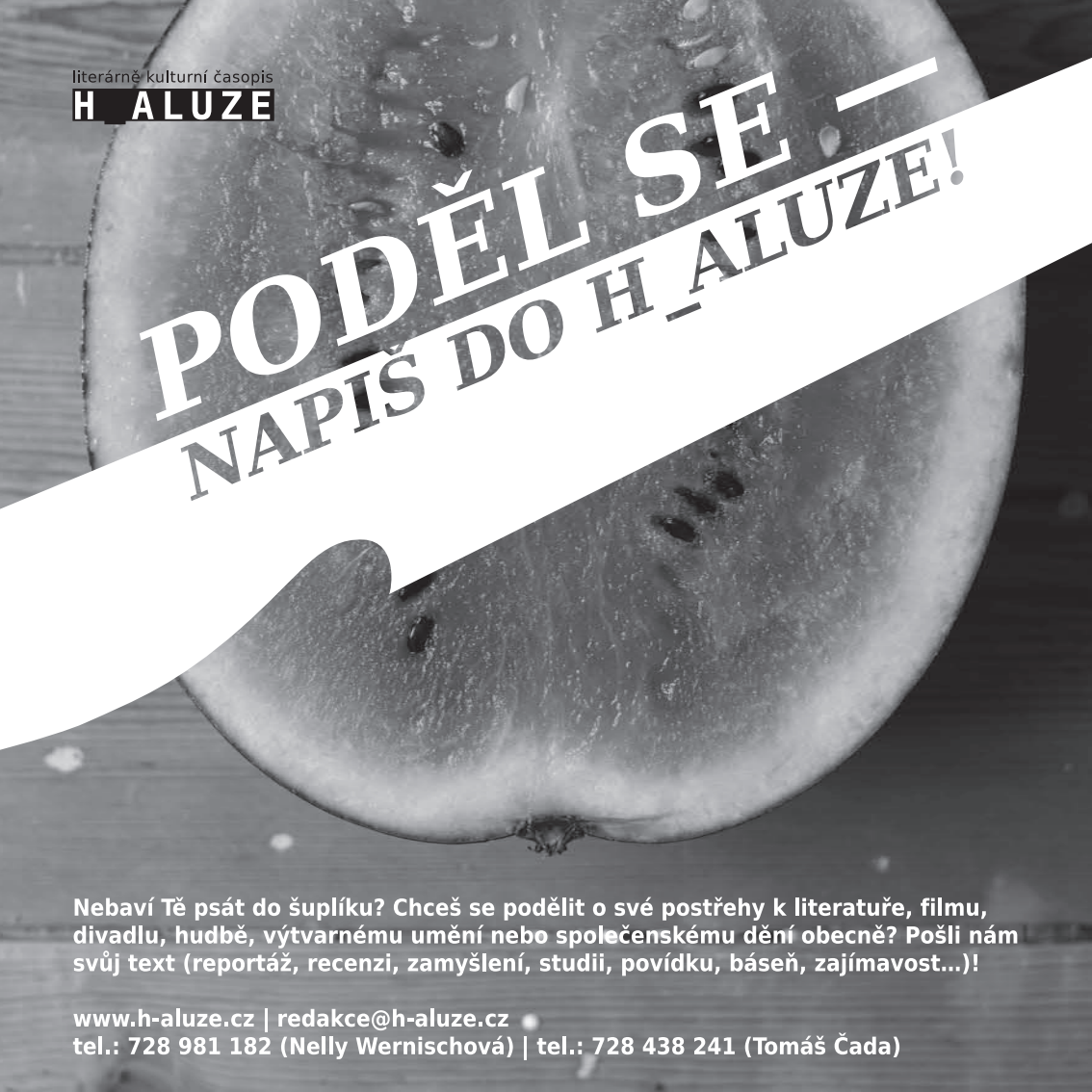

Nebaví Tě psát do šuplíku? Chceš se podělit o své postřehy k literatuře, filmu, divadlu, hudbě, výtvarnému umění nebo společenskému dění obecně? Pošli nám svůj text (reportáž, recenzi, zamyšlení, studii, povídku, báseň, zajímavost...)!

www.h-aluze.cz | redakce@h-aluze.cz
tel.: 728 981 182 (Nelly Wernischová) | tel.: 728 438 241 (Tomáš Čada)

čt 29. 8. 2013

od 19.00 Ukradená galerie, Děčín-Podmokly

Vernisáž poetry komixu kreslířky Evy **Žižkovské**
a autorek Anicy **Jenski** a Alice **Prajzentové**

pá 30. 8. 2013

od 19.00 Bar Bodenbach, Děčín-Podmokly

Výstava fotografky Lenky **Bukačové** Zarafest 2012

Milan **Děžinský** - autorské čtení

Petr **Hruška** - autorské čtení

Křest časopisu **H_aluze** a prvotiny Vojty **Kallaie**

Bio Masha - slam poetry

Tomáš **Čada** a **Sew** - literárně-hudebně performativní jihlavské uskupení

DJ Funkenstein - Ústí n.L.

pátek
50,-

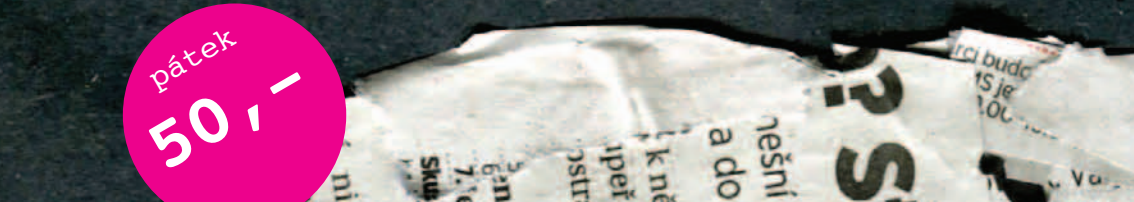

so 31. 8. 2013

od 15.00 Růžová zahrada děčínského zámku

Po celý den **výtvarný workshop** pro děti

V zámecké kavárně **Bobova** fotografická výstava bez názvu

Sylva **Fischerová** - autorské čtení

V mlze - autorské čtení Josefa **Straky** s doprovodem členů kapely Vložte kočku

Michal **Hvorecký** - autorské čtení

Jan **Kubíček** - performance

Nakladatelství **Perplex** a křest sbírky Dana **Hradeckého**

Ondřej **Štindl** - autorské čtení

Petr Pazdera **Payne** - autorské čtení

Vložte kočku - techno-emo-punk z Prahy

Nauzea Orchestra - indie–electro–noise z Ústí n.L.

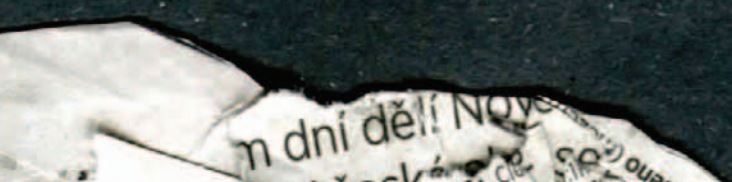

sobota

100,-

r Bodenbach, Café Na cestě, H_aluze, Vesta Support s.r.o.
isterstvo kultury České republiky, Statutární město Děčín

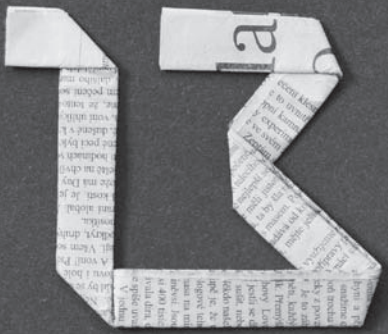

Z